



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Прев 445/2023**  
**31.05.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР, СЗТР „ББ“ ..., чији је пуномоћник Ивана Милосављевић, адвокат у ..., против тужене „ProCredit Bank“ а.д. Београд, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 5.500,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 302/2022 од 03.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2023. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 302/2022 од 03.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 302/2022 од 03.11.2022. године.

### **Образложење**

Пресудом Привредног апелационог суда бПж 302/2022 од 03.11.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Пожаревцу ЗП 239/2021 од 09.11.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је одредба члана 2. Уговора о кредиту број ... од 27.02.2013. године, садржине ближе наведене у изреци, апсолутно ништава одредба уговора и да не производи правно дејство, одбијен је захтев да се тужена обавезе на исплату износ од 5.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.02.2013. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није

одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена поступила на описани начин и према утврђеном чињеничном стању тужиоца као корисника кредита адекватно упознала са врстом и висином новчане обавезе коју је дужан да сноси, нема њене несавесности те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Осим тога, предметни уговор је закључен у складу са Уговором о регулисању међусобних односа у вези са субвенционисањем камата за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава у 2013. години, на основу кога су тужиоцу учињени познатим услови за добијање кредитних средстава, па тако и обавеза плаћања предметне накнаде у висини од 0,5% у односу на одобрени износ кредита. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 17.08.2021. године, а вредност предмета спора је 5.500,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија  
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић